

şafak okdemir

cennetin sahipleri

 tudem

cennetin
sahipleri
şafak okdemir

CENNETİN SAHİPLERİ

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAN VE RESİMLEYEN: Şafak Okdemir
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay
SON OKUMA: Hülya Dayan
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2017 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2031-23-0

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

cennetin
sahipleri
şafak okdemir

 tudem

Şafak Okdemir

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun oldu. Yaklaşık bir yıl hekimlik yaptıktan sonra mesleğine veda ederek Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde Grafik ana sanat dalında öğrenim görmeye başladı. Aynı dönemde yayıncılık sektöründe tasarımcı ve uygulayıcı grafiker olarak çalışmalarını sürdürdü. Sanatçının ayrıca bireysel ve küçük sanatçı gruplarıyla ortaklaşa gerçekleştirdiği kartpostal, poster vb. tasarımları bulunmaktadır. Sanatçı bir yıl bir çocuk yuvasında, iki yıl da bir köy ilkokulunda gönüllü olarak resim öğretmenliği yapmıştır.

Mavi Kız-Uzun Bir Yol ve *Şehir Çocukları* ya da *Çocukların Şehri* adlı resim kitapları Yapı Kredi Çocuk Yayınları tarafından yayımlandı. Sanatçı ayrıca Sezin Okulları projesi kapsamında, *Hikâyeni Kendin Yarat-Büyülü Gezegen* kart serisini resimledi. 2010 Tudem Edebiyat Ödülleri'nde *Perili Öykü* adlı kitabı ikincilik, 2016 Tudem Edebiyat Ödülleri'nde *Nice Nine'nin Zeytini* adlı dosyası birincilik ödülüne değer görüldü.

Son yirmi beş yıldır, Akdeniz'de oldukça basit ve yavaş akışlı bir köy hayatı yaşarken büyüklere ve küçüklere yazıp resimlediği öykülerinin sayısı artıyor. Öyküsü kendinde saklı serbest çizim çalışmalarını da heyecanla sürdürüyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Perili Öykü (öykü)

Merdivenli Ada (öykü)

Cennetin Sahipleri (roman)

*Canım Edali'ye ve kimi bir an kadar kısa, kimi de
ömür boyu sürmüş değerli yol arkadaşlıklarına...*

İlk söz, Bilge Nangi'den...

Şöyle dediğine inanılır:

“Cenneti Tanrı yaratmıştır.

Cenneti yaratan, gökyüzünün en karanlık ucundan,

yerin gidilemez diplerine kadar her şeyi;

gökyüzünün altında uzanan yeryüzünü,

suların derinlikleriyle dağların en yüksek tepelerini

sıkıca bağlamıştır birbirlerine.

Güzellik kuşağıyla...

Cennetin Sahipleri, o güzelliğin bekçileridir.

Cehennemse, insan eliyle kurulur. Cennetin tam içinde...

*Cehennem, o güzellik kuşağını göremeyenlerin, en büyük
ve geri dönüşsüz hatalarının eseridir.*

*Ve bunun için ne yazık ki önce, Cennetin Sahipleri'ni yok
etmeleri gerekecektir”.*

'cennet'imi
yazabilmek...

Uzun zamandır yapmak istediğim bir şey var. İstedğim, düşlediğim ama bir türlü gerçekleştiremediğim bir şey. Çok istesem de yapabileceğime tam olarak güvenmediğim; kaç kez denesem de, “Hah! Şimdi iyi oldu” diyemediğim bir şey...

Ben hatırladıklarımı anlatmak istiyorum. Nedenini tam bilemesem de anlatmak istiyorum. Genellikle yaptığım gibi, konuşarak değil. Bu kez, yazarak anlatmak istiyorum.

Konuşmak ne güzel olurdu. Kolay olurdu. Yani benim için...

Ama yazmak, hatırladıklarımı ve hissettiklerimi yazarak anlatmak... Biraz ürkütücü geliyor bana.

Çünkü yazdıklarım artık benim dışımda yaşayacak. Okuyan herkes kendine göre anlayacak. İnsanlar anlattıklarımı okurken ‘orada’ olamayacağım. Ya istediğim gibi anlatamamışsam? Ya okuduklarında beni yanlış anlarılarsa?

Sallanan sandalyemde, elimde yazı kalemim ve büyük defterimle oturmuş, yine bu düşüncelere dalmıştım. Çevremi saran yüksek meyve ağaçlarının gölgelediği bir verandada yavaş yavaş sallanıyor ve düşünüyordum...

Belli belirsiz bir esinti, yaprakların hışırtısına eşlik ediyordu. Cırcır böcekleri, yaz günlerinin bu çalışkan şarkıcıları, böyle sıcak öğleden sonralarında insanı hiç yalnız bırakmazdı.

Cırcırların seslerini dinleyip sandalyemle hafifçe ileri geri giderken gözüm yine ona takıldı. Tanrı Ganeş'in tahtadan oyulmuş küçük heykeline... Tam karşımda, verandanın geniş tahta korkuluğunun üzerinde duruyordu.

Ganeş. İnsanların inandığı en sevimli tanrılardan birisi. Belki de dünya kurulduğundan beri, tanımlanmış en çocuksu ve en güzel tanrı. Fil başlı ama koca göbekli bir insan bedenine sahip ve dört kolu olan Ganeş.

Dev bir lotus çiçeğinin içine kurulmuş ve Hinduların en kutsal tanrı ve tanrıçasının oğulları.

Turuncumsu sarı bir ağaçtan ustalıklarla oyulmuş ve işlenmiş, bir karış yüksekliğinde bir heykelcik olarak gülümsüyordu bana. Her esintide kıpırdanan yaprakları, ortalığa saldırdığı mis kokusuyla sinekleri kaçıran fesleğenimin tam yanında oturuyordu. Oturmuş, bana bakıyordu.

O, tanrıça annesinin talihsiz oğlu idi önce. Kendi insan başını bir kaza ile yitirmişti. Sonra büyük fil başıyla ödüllendirildi; güler yüzlü, güzel Ganeş. Ve böylece bilginin ve bilgeliğin sembolü oldu. Kocaman göbeği ile insanlara bolluk bereket ve iyi şans getiren, dört koluyla neşe ve sevgi dağıtıp insanları kutsayan ve koruyan Tanrı Ganeş.

Kim bilir kaçınıcı kez, o küçük heykelin büyük bir incelikle işlenmiş ayrıntılarında gezdiriyordum gözlerimi. Ve Ganeş'in, tüm zamanların en eski ve en uzun destanını kaleme almış olduğunu hatırladım. Okumalara doyamadığım büyük Hint efsanesinin tatlı dilli yazarıydı o.

O benim gözümde yazıcıların en yaşlı ustası ve ölümsüz efendisiydi...

Tanrı Ganeş, ait olduğu kendi cennetini ve orada yaşanan olağandışı olayları anlattığı bitimsiz destanı yazarken kalemi

dayanamayıp kırılmıştı. Çünkü o büyük efsanenin hiç durmadan, hiç yorulmadan ve hiç uyumadan yazılması gerekiyordu.

Bütün büyük tanrılar, Ganeş'in günler ve geceler boyunca yaşanan her şeyi izlemesini ve durmaksızın kayıtlara geçirmesini istemişlerdi. Ganeş de ne yapsın, ara veremezdi ya!.. Kutsal görevini yerine getirmek için, hiç düşünmeden bir dişini feda etmişti. Kocaman fil dişlerinden birini kırmış ve kalem olarak kullanmıştı.

Ve durmaksızın yazmıştı. Hiç yorulmadan ve hiç uyumadan...

Ganeş'in sonsuz yaşamı boyunca hep onunla olan sadık dostu, minik faresine kayıyor sonra gözüm. Tüm zamanlar boyunca tasvir edildiği gibi, karşıdaki küçük heykelinde de Ganeş'in ayaklarının dibinde oturuyor. Koca fil tanrının taşıyıcısı, sadık hizmetkârı minik faresi. Küçük heykelciğin içindeki duruşu bile her an harekete hazır gibi.

“Bana da yardım etse...” diye geçirdim içimden. Annem bir tanrıça olmasa da, ben Ganeş gibi bir bilge olmasam da... “Benimle olsa. Her şeyi o kaleme alsam...” dedim. Bunu biraz yüksek sesle söylediğimi fark ettim sonra. Gülümsedim kendi kendime.

Gözüm hâlâ o minik faredeydi. Ben anlatsam, durmadan anlatsam, o da yazsa, yazabilse... diye hayal kurmaya devam ettim.

Gelse beni bulsa, Tanrı Ganeş'in faresi gibi akıllı bir fare. Zaten hep akıllı değil midir farelerin tümü de?

Ben söylesem, anlatsam içimden geldiği gibi, hatırladığım gibi. O minik fare de beni anlasa, bilse ve hem de çok güzel yazı yazabilse. Güzel, tatlı bir dille ve herkesin seveceği gibi yazabilse... Dedim kendi kendime.

Çünkü benim için hatırladıklarımı, taa yirmi yıl önce yaşanmış ve hayatımın akışını tümünden değiştirmiş zamanları yazıya dökülebilmek, hiç de kolay değil.

O yüzden öyle çok isterim ki, o küçük fare geçse dizimin dibine, alsın eline kalemimi. Ben anlatsam hiç durmadan. O da aynı hızla kalemine asılsa, yazsa... Bitimsiz kâğıdına aynı hızla yazsa...

Gece gündüz hiç durmasak, hiç ayrılmassak...

Ben olup biteni hâlâ hatırlıyorken hemen şimdi başlasak. Geç kalmasak...

Unutmasak...

Uyumassak...

Anlatsak...

Ayrılmassak, yazıp dursak...

Durmasak...

Uyumassak...

“Sen ne anlatmak istiyorsun ki?” dedi bir ses ansızın.

Çok dalmışım hayallerime. Hemen anlayamadım sesin sahibini.

Göz ucuyla baktım çevreme. Kimseyi göremedim. Yine de cevap vermişim mırıltıyla: “Cenneti... Cennetimi anlatabilmeyi çok isterdim.”

“Gerçek mi senin bu cennetin?” dedi sonra aynı ses. “Yoksa sen bana bir hikâyeye mi yazdırmak istiyorsun?”

Ancak o zaman fark edebildim, ayaklarımın dibinde oturmanı.

Dünyanın en güzel minik faresini. Gözlerime inanamadım bir an.

Bu bir düş olabilir miydi? Elinde kara kalemi ve uzayıp giden bitimsiz kâğıdı ile yanı başıma gelmiş, ıslıl ıslıl gözlerini bana dikmişti.

“Ne o,” dedi sakince, “şaşırdın mı?” Ben cevap veremeden daha neşeli bir sesle sürdürdü: “Şaşırma. Biliyorsun, bir şeyi gerçekten istersen dileğin gerçek olur. Herkes bilir bunu! Sen çağırdın, ben de geldim işte!”

Sonra ince kollarını iki yana açıp başıyla beni selamladı, geçip kâğıdının başına oturdu.

Meraklı ve ciddi bakışlarla yineledi: “Gerçek mi bu cennet?” Konuşması da ciddiydi. Sesi ise oldukça sakın çıkıyordu.

O öylesine ciddi olunca ben de toparlanmaya çalıştım.

Derin bir iç geçirmişim önce, elimde olmadan. Sonra, durdum biraz. Dedim ki:

“Yazar sensin. Ben anlatayım, sen kendin karar verirsin, gerçek mi, değil mi.”

“Hımm, peki!” dedi yine ciddiyetle.

Ben de ona, “Peki, sen gerçek misin? Şu an gerçek mi?” diye sormayı çok istedim. Ama sormadım. Bu olanlar bir rüya ise bozmak istemedim.

Ona daha dikkatle baktım sonra. Sahiden çok güzel görünüyordu. İçinde pembe ısıtılar olan gri tüyleri, yumuşacık parlıyordu. Becerikli elleri, lacivertimsi ve incecik parmakları kıpır kıpırdı. En çok da gözlerinden alamıyordum kendimi. Derin, kara bakışları çok ciddi olsa da sanki her an gülüverecekmiş gibi muzipçe parlıyordu.

“Bu arada, adım Tanci,” dedi minik farem. Ardından, “Ben de merak ettim şimdi neler anlatacağımı,” diye ekledi.

“Neler olacak?” diye ellerimi açtım iki yana. “Dedim ya cennetimi, cennetteki hayatımı, benim en büyüğü anılarımı... hatırladıklarımı...”

“Büyüğü anılar mı?” diye anlamaya çalıştı Tanci.

“Evet,” dedim; dalgındım yine. “Gerçekte yaşananla, gözle görülenle, düşlerin ve sihrin biraz karıştığı zamanlardı. En azından benim için. Tıpkı şu an gibi...” diye mırıldandım.

Tanci hiç yerinden kıpırdamadan, gözlerini bile kırpmadan baktı bana ve ciddiyetle dedi ki:

“Cennetteki ilk gününden başlayalım istersen.”

“Öyle mi olsun dersin? Peki deneyelim,” dedim, gözlerimi ayırmadan ondan.

“Denemek, aslında yapmaya başlamaktır. Yani, yapacağın şeyin aynısını yapmazsan, o bir deneme değildir, değil mi?” derken upuzun, sarımsı kâğıdın bir ucunu tutmuş, kalemini de elinde sallıyordu.

“Ha?! Evet, öyle sanırım,” dedim biraz şaşkın ve mırıltıyla... İncecik sesiyle öyle hızlı, mıkır mıkır konuşuyordu ki farerem... Kafamın karışıklığı daha da arttı.

“Peki,” dedim, “Cennet’te ilk günümüz... Ama, yaşamak için tüm eşyalarımızla taşınıp geldiğimiz ilk gün mü? Yoksa, ne göreceğimizi bilmeden, küçük çantalarımız ve çadırımızla geliştimiz mi? Sadece birkaç günlük gezi için ilk geliştimiz?”

“Ben senin hangisine ilk dediğini bilemem ki... Soru sormak yok. Sen anlatacaksın, ben yazacağım, durmaksızın. Tamam mı?” dedi Tanci.

Onun bu hızlı, mıkırcıklı konuşması beni rahatlattı bu kez.

“Tamam tamam, durmayalım,” dedim ben de yavaşça.

“Ama sen de benim sözlerimi en güzel, en anlaşılır hâliyle yazacaksın.”

Başını kaldırmadı kâğıttan farem. Ciddiyetle devam etti işine...

Sonra Tanci ve ben, sanki tamamen bomboş ve sessiz bir maviliğin içinde yalnız kaldık. Ve yalnızca, bitimsiz uzunluk-taki sarımsı kâğıdın hışırtısı ile Tanci'nin kara kaleminin yazma sesi vardı. Bu ses hep iyi gelir bana. Kalem yazıyor demektir. Her şey yolunda gidiyor demektir.

Yazmaya başladığına göre ben anlatmaya başlamış olmalıydım. Oluyor muydu yoksa? Ne söyledim de neler yazdı acaba?

Sormaya korkuyorum doğrusu. Her şeyi bozmaktan, Tanci'nin ortaya çıkışı gibi, birden yok olmasından korkuyorum.

Kâğıt hışırtısı devam ediyor. Kalemin kalın kâğıt üzerindeki tırs tırs sürtme sesi de...

Böylece mavilik derinleşti çevremizde.

Sessizlik arttı sanki.

Ses artabilir de... Sessizlik daha da artıp derinleşebilir mi? Oluyordu işte...

Ve bir tek kalemin kâğıt üzerindeki sesiyle biz ikimiz, o derinliğin içinde birlikte yol alıyorduk sanki. Huzur içinde.

Ben o sesi dinlerken öylesine huzurluydum ki... Derin ve mutlu bir uykunun en güzel yerinde gibiydim. Artık kendi sesimi de duymaz olduğuma göre belki de uyuyor ve düş görüyordum.

**Yeryüzü cennettir!
Sen korumazsan kim koruyacak?**

Bir düşünce gerçekleşirmek üzere çıkılan bir yolculuk. Cenneti koruyabilmek adına atılan yürekli bir adım, kararlı bir mücadele... Şafak Okdemir, kişisel anılarıyla harmanladığı bu romanında, yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bir cennet parçasının ve sahiplerinin sesi, nefesi oluyor.

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) /tudemyayingrubu